

De tweede vleugel

Eerste druk, november 2012

© 2012 Eric Blé

Omslagillustratie: Tati Ursepuny

ISBN: 978-90-484-2706-2

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE TWEEDE
VLEUGEL

ERIC BLÉ

INHOUDSOPGAVE

Deel A De Fotograaf

I	Onzichtbare luchtwegen	9
II	Zee	25
III	Parijs	38
IV	Sunpop	54
V	Amstel	68
VI	Zomer	78
VII	Brussel	87
VIII	Duinzand	94
IX	Artdam	110
X	Winter	124
XI	Portugal	139
XII	Lissabon	152
XIII	Amsterdam C.S.	168
XIV	Vier jaargetijden	171

Deel B De Filosoof

XV	Kimono	185
XVI	Carambole	197
XVII	IJsselmeer	217
XVIII	Krokussen	234
XIX	Eureka	258

DEEL A

DE FOTOGRAAF

I

ONZICHTBARE LUCHTWEGEN

Als een rechte streep trok het vliegtuig door de donkere nacht. Op tienduizend meter hoogte schakelde Bart nog twee extra brandstofpompen in om de laatste restjes kerosine uit de centrale tank naar de vleugeltanks te pompen. Aandachtig zat hij achter zijn bedieningspaneel van de DC8-63, die met bijna duizend kilometer per uur de ijle lucht hoog boven de Atlantische Oceaan doorkliefde. Weldra zou de daling worden ingezet om over zo'n dertig minuten op Las Palmas aan de grond te staan. Voor Bart, die zijdelings achter de twee vliegers zat, zou dit als boordwerktuigkundige z'n laatste landing worden op een buitenlandse luchthaven.

Heel even voelde hij iets van spanning bij zichzelf, maar dat was zuiver de emotie van het moment. Als niet eerder besepte hij dat het dynamische leven zoals hij dat nu leidde spoedig tot het verleden ging behoren. Vier jaren van enerverend werk, reizend naar alle uithoeken van de wereld, met eerste klas hotels, een uitstekend salaris, dit leven zou na vannacht totaal anders worden. Na de landing zou hem alleen de thuisvlucht nog resten. Zijn collega's konden maar niet begrijpen waarom hij zo'n aantrekkelijke baan opgaf en inruilde voor onzekerheid. Hij had genoten, dat zeker, maar wist maar al te goed waarom hij deze keus had gemaakt en was overtuigd de juiste beslissing genomen te hebben.

De gezagvoerder, schuin voor Bart zittend, liet het motorvermogen zakken en de daling was een feit. Barts aandacht werd volledig in beslag genomen door de wijzerplaatjes en controlelampjes op zijn be-

dieningspaneel. De bestemming van deze vlucht kwam nu snel dichterbij. Niet ver in de onzichtbare diepte voor hen lagen de vulkanische eilanden van de Canarische archipel, rijzend uit een diepe zee, gehuld in stilzwijgende duisternis.

**

Het was ruim een uur na middernacht toen de wielen van de lange DC-8 op de landingsbaan van de luchthaven op Gran Canaria de grond raakten. Onder heftig gebulder van de met vol vermogen remmende motoren raasde het toestel uit, om daarna naar zijn plek op het ook op dit tijdstip nog warme platform te taxiën.

Nauwelijks anderhalf uur later, nadat het vliegtuig een kleine schoonmaakbeurt had ondergaan en voorzien was van verse brandstof, kwamen er weer nieuwe passagiers aan boord om mee terug te vliegen. Bart had met de hulp van een lokale technicus nog een kleine inspectie aan het hydraulisch systeem uitgevoerd en wilde zijn handen gaan wassen op het toilet in de smalle gang.

‘Koffie?’ vroeg een stewardess die met een schenkkkan en wat beker-tjes in de richting van de cockpit liep.

‘Daar had ik juist trek in,’ antwoordde Bart, ‘doe maar extra suiker.’ Even keek hij recht in de mooie ogen van de jonge vrouw.

‘Zal ik het op je werktafel zetten?’ vroeg ze vriendelijk. Haar roodharige staartje bengelde soepel mee met iedere hoofdbeweging.

‘Graag, ja. Als je dan ook later nog maar even een keertje komt...’

‘Tuurlijk doe ik dat,’ antwoordde ze met een meer dan beroepsma-tige glimlach.

Bart droogde zijn handen en schaarde zich bij de twee vliegers die al in de stuurhut zaten te wachten om de checklist door te nemen voor de startprocedure. Nog één keer zou hij alles van begin af aan volledig meemaken. Nog één laatste vlucht als ‘bwk’, als boordwerktuigkun-dige. Met bijna driehonderd passagiers, volle bak naar huis.

De cabinedeuren werden gesloten en de vlieger begon de motoren te starten. Bart controleerde de systemen die tot zijn competentie be-hoorden. Even leek de generator van motor vier moeite te hebben om

aan het stroomnet te koppelen maar Bart loste het probleem zonder veel moeite op.

Eenmaal op de startbaan duwde de gezagvoerder de gashandels enthousiast naar voren en weldra onderging ook Bart de voor hem nog altijd euforische sensatie van versnelling en lift. Met een licht gevoel van weemoed beseftte hij dat dit, als lid van de bemanning, de laatste keer was. Trots wierp de 'long body' DC-8 haar neus omhoog en tilde de vleugels de slanke romp erachteraan, voortgestuwd door vier krachtige straalmotoren. In de lucht boven de donkere oceaan klom ze langzaam naar kruishoogte en zette koers naar het noorden, vier uur vliegen, naar Amsterdam.

**

Bijna twee uur waren ze onderweg, vliegend ergens boven het Iberisch Schiereiland. In de cockpit was het nagenoeg donker. Het enige licht bestond uit een blauwgroen schijnsel afkomstig van de verlichting van vlieginstrumenten, navigatieapparatuur en de indicatoren van diverse mechanische, elektrische en elektronische systemen. Verspreid over de bedieningspanelen hielden verschillend gekleurde controlelichtjes de aandacht op zich gevestigd waar dat nodig was. De motoren klonken gedempt en vulden samen met het monotone gesuis van het luchtdruksysteem het geluid op de achtergrond.

Alles verliep rustig en Barts gedachten gingen terug naar zijn eerste vlucht die hij als jonge boordwerktuigkundige, zo'n vier jaar geleden maakte. Toen betrof het een retourvlucht naar een ander Spaans toeristenoord, naar Mallorca, naar Palma. Nu was het Las Palmas. Grappig, dacht hij, alsof de meervoudsvorm in de plaatsnaam symbolisch was voor de groei die hij in al die jaren had doorgemaakt. Naar alle uithoeken op de wereld had hij gevlogen. Van Alaska tot Manilla, van Moskou tot Kaapstad, van Tokyo tot Buenos Aires, waarbij hij op de meeste plaatsen genoeg tijd had gevonden om er ook de lokale cultuur in de omgeving te leren kennen.

Vroeger, op school was hij nooit een uitblinker geweest. Voor zaken daarbuiten had hij altijd meer belangstelling gehad. Achteraf

beschouwd een uiting van protest tegen zijn strenge tante die hem vanaf zijn vierde had opgevoed. De middelbare school had hij met veel pijn en moeite doorlopen en via een technische omscholing kwam hij in de luchtvaart terecht. Daar raakte hij gegrepen door de geur van olie en kerosinedamp en gefascineerd door de techniek. Bijna al z'n vrije tijd ging op aan zelfstudie om de vereiste diploma's en certificaten te halen en uiteindelijk werd hij boordwerktuigkundige. Inmiddels was het voor hem genoeg geweest. Hij was een van de jongsten onder zijn collega's en de eerste van zijn lichter die ontslag nam.

De vlucht verliep nog altijd kalm, de boordsystemen deden wat van ze vereist werd en de automatische piloot zorgde voor de besturing. Plotseling kreeg Bart een lampje. Opnieuw was het generator vier die moeilijk deed. De wijzer op de spanningsmeter ging als een dolle tekeer.

'Wat krijgen we nou?! Wéér dat kreng van motor vier!' Bart schrok, terwijl hij hem probeerde te stabiliseren.

Met het toerental van de motor was niets aan de hand. Ook het stroomverbruik was normaal. Bart was druk in de weer met schakelaars en bedieningsknoppen, maar wat hij ook deed, het lukte hem niet het ding tot rust te krijgen.

'Ik vrees dat ik hem eraf moet gooien, captain!' riep hij bezorgd.

'Verdorie! We hebben dat rot ding toch helemaal niet nodig,' reageerde de gezagvoerder. 'Capaciteit genoeg!'

'Ja, hij moet er echt af,' concludeerde Bart, 'voordat 'ie in de soep draait.' Zijn ogen bleven op zijn paneel gericht. 'We zullen het met eentje minder moeten doen.'

Bart ontkoppelde de generator en het probleem was opgelost. Wat de elektriciteitsvoorziening betrof was er niets aan de hand; zelfs met twee generatoren zou alles normaal blijven functioneren.

'Zolang we maar genoeg hydraulische druk houden...,' merkte de tweede piloot op.

De gezagvoerder was laconiek: 'Anders gaan we toch gewoon over op handbesturing.'

't Zal wel lukken allemaal,' zei Bart kalm. 'We moeten alleen even

doorgeven dat ze straks in de keuken niet alle ovens tegelijk aanzetten voor het ontbijt.’

Kort daarna was de rust weergekeerd. Ze spraken nog een tijdje na over vergelijkbare situaties die ze eerder hadden meegemaakt, maar alles was weer volledig onder controle.

**

Langzaam verstreek de tijd. Gestaaig verplaatste het toestel zich over onzichtbare luchtwegen. Gretig zogen de motoren het noorden in zich op, om het zuidwaarts uit te stuwen en achter zich te laten. De automatische piloot deed de besturing. Bart zorgde dat er genoeg brandstof naar de juiste tanks werd gepompt en maakte wat aantekeningen in het technisch logboek. In het noordoosten lieten de meest prille flarden indirect zonlicht zich nu ontwaren. Striemen violet dienden zich aan, onder in het atmosferische panorama rechts naar voren, terwijl aan bakboordzijde alles nog zwart bleef.

In de cabine waren de meeste passagiers aan het slapen. De stewardess, Aleida, die eerder ook koffie had gebracht klopte op de deur van de stuurhut en vroeg of iemand nog iets wilde eten of drinken. Glimlachend keek ze Bart aan. In het halfdonker had ze nog mooiere ogen. Bart wilde soep, de twee vliegers koffie en een broodje.

‘Blijf je ons nog even gezelschap houden?’ vroeg de gezagvoerder toen het meisje even later de bestelling had gebracht.

Onder geveinsd protest nam ze plaats op de vierde en lege stoel die naar het midden van de stuurhut stond gericht.

‘Misschien kun je onze cockpitcollega nog op andere gedachten brengen, voordat ’ie ons gaat verlaten,’ zei de captain terwijl hij zich omdraaide en knipoogde naar Bart.

‘Dat lijkt me wat moeilijk,’ reageerde de stewardess die ook op de hoogte was van Barts afscheid.

‘Ik zal wel aan jullie denken, als ik later nog eens omhoog kijk,’ zei Bart.

‘Ga je ons dan niet een beetje missen?’ vroeg de stewardess zacht.

‘Als je het zó vraagt...’ glimlachte Bart.